

... HATTYÚPIHE.

A versből semmi sem tudható.
A versről sem sok, minthogy el
abban a zsírfényű, olajszín kandallóban égett
amelynek párkányán mécses áll
s tövében vasrostélyú lángfogó. A hamujával
ónedényt sikáltak, galamszürke reggelen
hogy kihűlt mind a szív, mind a tűz.
Ha ritmusa, verssora, versszaka volt is
nincs lenyomata, mint kürtőben a füstnek
bár a korom az idomot eltakarja
ahogyan kontúrt is szétzilál a feltételes mód.
Tudom, vannak, kik vallják
az elégett vers nem létező
mint nem egy, a szóképből leleplezett alak
aki a szavaktól a semmibe foszlik
pedig itt van, közöttünk.
Akad ki, mint egyes illataromát
megérző orr, megérzi a titkot
ott, ahol az elporladt vagy mennyekbe szállt.
S létezik tűztér, amelyet saját története följegyez
mert helyszíne lett annak, mily módon pusztul
egy marék öngyulladó, féktelen szó.
A papíros kívül és belül hófehér volt
s lágy, mint a hattyúpihe.

...PARANCSOLHAT.

1.

A szó, a tükörképet megőrizni képtelen
tükör.

2.

Mint szarvak, ágaskodik a homlokomon
két árhegyes lehetetlen.

3.

Nem több, mint az alkotói, fehér papíron
fekete jelek.

4.

Úgy dörzsölgettem a kavicsokat, mint aki
dzsinneknek parancsolhat.

MIVEL

- 18 Van, amelynek nincs befejezése
mégis eljut a saját végéhez.
Hiába hagy el beteljesedetlen
s hull az aszfaltra a legényvirág
amelyet reggel a gomblukamba tűztem
hogy abból lássa bárki, ha találkozunk
a boldogságomat.
Egy fecske röpte hiába szakad meg
s azóta is áll, ott, mozdulatlanul, az égbolt közepén.
Kerül, miként búcsúzáshoz alkalom
lezárás. A befejezés szétterülő
színfolt a tó vízén, naplementekor
elszivárgó, amiként átmossa a festékek egymást
az akvarellen. A történetnek saját históriája
úgy folytatódik, mint nyakláncban az ezüst szemek
amelyet domború mellkasára fölfeküdve hord. Marad
annak, amilyen. Szép és szomorúan szerethető
aki engem is tűr s nem csak vágyat hagy maga nyomán.
Mivel éjszaka íródik tovább az elszakadt történet
mint az annalesek, miután becsukódik a cella ajtaja
fellobban az egyszemű láng a gyertyán
és a tollhegyen nem alvad meg a tus.
Mivel oly hirtelen oldja fel a semmi, hogy
a helye is kápráztató. Mivel a szó, mely őt illeti
mint papírdoboz a belsejét, egy időre még őrizheti.